

ТОДОР АРНАУДОВ

ПАДНАЛИЯТ ЧЛЕН

chitanka.info

— Чели ли сте Конституцията? В член 28. пише: „Всеки има право на живот. Посегателството върху човешкия живот се наказва като най-тежко престъпление.“

— А ако някой посегне върху своя собствен човешки живот?

— Тежко му, ако не успее да свърши работата до край... Ще трябва да бъде съден за опит за предумишлено убийство!

— Глупости! Най-много да го пратят в лудницата, за да му дойде акъла в главата.

— В лудницата човек има време да размисли на спокойствие за живота си, за смисъла му — между електрошоковете и надрусването с успокоителни. Там няма кой и какво да го тревожи, като изключим агресивните здравеняци в бели престилки, докато го вързват за масата, преди да го освежат с електрошок... Или същите, когато се гаврят с него, ако има късмета да е жена.

— Прав си — какво му е лошото на лудницата?! Тъпчат те с наркотици, пускат ти ток, бият те, гаврят се с теб... Това може и да ти харесва — нали си луд!? И освен това повече никога няма да си помислиш да извършиш „посегателство върху човешкия живот“, дори върху този, който уж притежаваш! Макар че според 17-тия член частната собственост била неприкосновена!

— Все пак, мисля че не е честно...

— Кое!? Че държавата се грижи за теб и иска да спаси душата ти! Знаеш ли, че ако се самоубиеш, ще гориш в... забравих в кой кръг на ада!? Държавата иска да ги спаси, тия клетници, а те се дърпат! Неблагодарници с неблагодарници!

— Ти казваше, че според онзи член „всеки има право на живот“. Чувал съм, че едно време е имало член, според който „всеки има право на смърт“. Този член обаче бил паднал, защото някакви фалшиви защитници на човешките права се изправили пред заседателите и му се възпротивили...

— Като се замисля, и според мен би било хубаво да има член за право на смърт, защото това и без това си е неписан закон. Колко приятели имам, ако знаете, които...

— И аз имах...

— Един приятел имаше една приятелка...

* * *

— Здравсти Любо.

— Здравей, прекрасна моя!

— Съжалявам, миличък, но имам лоша новина...

— Да не би Писанчо да е болен?

— Слава Богу — не... Не е толкова лошо... Как да ти кажа, миличък... С теб ми беше много хубаво... Особено онзи романтичен път под звездите и сребърната пълна луна, която ни гледаше с интерес, докато се бяхме сгушили един до друг и си играехме под липата стара, сред уханието на цветния прашец и цъфналата ръж...

— И на мен! Ти си любовта на живота ми, Люба! — почти изпя въодушевено Любо и понечи да целуне любимата си.

Тя се остави за около две секунди, и след това рязко го изтласка от себе си.

— Слушаш ли ме? Казах, че с теб ми беше много хубаво... Срегнах едно момче... Какво ти момче!? Мъжага! Вдига 250 от лежанка! С него ми беше по-хубаво под звездите, ококорената луна... Сред уханието на цветен прашец под липата стара и покрай цъфналата ръж...

— Но?!

— Съжалявам, миличък... Него го обичам повече от теб. А и той е малко ревнив... Ако те види тук с мен, може да те забие в земята... Разговарям с теб с риск за живота ти, но мисля, че имаш право да чуеш новината от мен и очи в очи...

— ?!

— Чао, Любо. Пожелавам ти много много много любов! И дано моят мил да не разбере, че сме се срещали, че — както ти казах — има голяма вероятност да те забие в земята, а аз все пак малко те харесвам. Ти си готино момче!

* * *

— Чудо голямо! На всеки се случва да се влюби в някоя и да мисли че тя е „любовта на живота му“, но не след дълго да осъзнае, че

е сгрешил...

— Люба беше любовта на живота му... Според него, след като загубиш любовта на живота си, не ти остава друго освен да...

— Той е глупак!

— Той беше глупак... Скочи на релсите пред експреса Пловдив-София на една права отсечка, където локомотивът кара с над 100 км в час...

— Гадно...

— Защо да е гадно?! Отишъл си е за отрицателно време. По-приятно е, отколкото да се гърчиш пет минути на въжето...

— Като казваш въжето, имах един приятел... Направи го с въже заради някаква... Ега ти съвпадението! И той заради любовта на живота си!

— Абе вашите приятели само идиоти ли са били?! Аз имах един, дето го свърши красиво заради една много по-смислена причина...

* * *

— Колега Лекарски, бихте ли изяснили как се извършва кардиосекционна трансплантация на интродукторен клапан през лявото долно междуребрие? — попита професор Хирургов.

— Ъ-ъ-ъ-ъ... Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ...

— Да?

— Може ли да разкажа за устройството на сърцето?

— Може и да може, но аз Ви питам за кардиосекционната трансплантация.

— Добре. Един момент да си припомня как ставаше... Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ... Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ-ъ-ъ...

* * *

— Голяма работа! Ще си вземе изпита на поправката!

— Де да можеше да стане така... Лекарската традиция в рода на Леко започваше от пра-пра-пра-пра-пра-пра-пра-дядо му, а той бе единственото мъжко чедо...

— Да те скъсат на един изпит не значи, че ще прекъснеш „паметта на рода“, нали?

— Зависи...

* * *

— Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ... Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ... Не ме късайте, моля Ви!

— А какво да Ви правя?! Вие и за две не знаете!

— Нашите...

— Ще Ви напляскат по дупето?! Хе-хе, колега... Тези номера минават в началното училище. Вече сте мъже! Трябва сами да се оправяте. Хайде, дайте си книжката...

* * *

— Ще си седне на задника и ще си го вземе на поправка!

— Добре че не познавате родителите му. Ако той не го беше направил, те щяха да го направят...

— Какво ако не беше направил?

* * *

Поршето хвърчеше по магистралата с 300 км в час.

„Вече не съм техен син. Никой от Семейството не се е явявал на поправителна сесия. Аз наруших традицията. Трябва да умра...“

П-р-а-а-а-а-а-а-с! Лъскавото возило се превърна в купчина смачкани метални парчотии, върху които се е разтелка розово-червеникава глазура.

* * *

— Психопат! Да го направи за някакъв си тъп изпит... При все че си има порше?!

— Поне се е изкефил! Винаги съм си мечтал да карам кола с 300!

— Не се е изкефил кой знае колко... Той беше пилот от Формула 2. Шампион... Имаше голямо бъдеще, но родителите му бяха против...

* * *

— Имам две лоши новини, доктор на медицинските науки Лекарски. Едната е много лоша, а другата е още по-лоша.

— Почни с много лошата.

— Синът Ви е скъсан на изпита по кардиохирургия.

— Синът ми! Леко!? Ще го убия като се прибере! Цял живот го храним и поим, за да стане сърдечен хирург, а тоя нехранимайко се проваля като пълен идиот!? Заради тези глупави състезания с коли, нали! Къде е!? Къде е Леко, да му кажа аз на него?!

* * *

— Съгласен съм, че катастрофата със спортен автомобил е много по-романтична и красива от влака или възето, но не мислите ли, че и тя е много изтъркан и тривиален начин? Имах един изумително оригинален приятел...

* * *

Десет хиляди метра бе достатъчно голяма височина, за да може да има достатъчно време да се убеди, че повече не му се мисли, или за да осмисли смисъла на безсмисленото си съществуване и да се приземи — пречистен от висшия небесен въздух и олекотен от противодействащата на гравитацията сила на якото копринено платно.

Той прехвърляше в ума си плюсове и минуси и изчисляваше кои са повече. Имаше късмет, че заради липсата на кислород не се сети за

някои безсмислици. Това позволи на „смислиците“ да надделеят и му помогна да избере мекото приземяване пред възможността калциево-белтъчен пирон да се забие нейде в пъстрите нивя.

Пухкавите дъждовни облаци, които плаваха над избледнелите в далечината планини, изпълниха гърдите му със свежест и с надежда, въпреки мъчителната мисъл за живота без Нея, който му предстоеше.

Парашутът изплющя и устремно поде борба със земното притегляне. Незнайно късче скала, пропаднало кой знае от коя точка на Слънчевата система обаче, не можеше да се пребори с всемирната сила. В неудържимия си порив към Земята, след миг то преряза въжетата на парашута, прелитайки като огнен куршум пред смаяния поглед на скачака. Той отново потъна ускорително към нивята...

Шеметно преживяване! На негово място бих се чувствал късметлия!

Горкият... Имаше си резервен парашут, оставаше цял километър, но той сметна странната случка за „минус“, който доказва безсмислеността на благополучното приземяване. Парашутистът отново пожела бързият „асансьор“ към земята да го издигне на Небето...

Чакането му обаче излезе по-дълго, отколкото предполагаше, защото бе забравил — и аз, — че резервният парашут се отваря автоматично...

Въпреки всичко, той се издигна до Небето, защото Богинята, заради която искаше да полети Горе, беше размислила и вместо да го запрати в ада, му подари рая...

* * *

— Страхотно! Винаги съм искал да скоча с парашут, но все ме е било страх...

— Значи е оцелял!?

— Тогава — да... Богинята беше размислила...

— Каква Богиня? Афродита или Атина!?

— Нещо повече... Имаше коефициент на интелигентност 199 по Менса. Можеше да рисува като Леонардо да Винчи, да композира и свири като Моцарт. Пишеше като Петя Дубарова и Елисавета Багряна.

Разбираше от физика като Айнщайн и Пенроуз, а от математика и изчислителни машини — като Ада Байрон, Джон Фон Нойман, Крей... В училище — от първи клас до завършването, когато тъкмо бе навършила 14 — разби поне двацет момчешки сърца. В университета, докато стана професор за пет години, натроши най-малко още трийсетина. Никой не знае колко са окапали само като са я гледали да се разхожда, или като са я зървали по кориците на списанията или по телевизионните предавания... Или на пистата — бягаше 100 м за 10.50...

— На една стотна от световния рекорд!

— Плуваше като Таня Богомилова, стреляше точно като Екатерина Дафовска...

— Страхотия! Разбрахме, че е богиня. Давай сега по същество.

— Моят приятел също не беше съвсем обикновен. Имаше коефициент на интелигентност 170 по Менса. Можеше да рисува като Рембранд, да композира и свири като Панчо Владигеров и Джими Хендрикс. Пишеше стихове като Пейо Яворов и Джордж Байрон. Разбираше от физика като Нилс Бор, а от математика и изчислителни машини — като Джон Атанасов и Алън Тюринг. Жонглираше с 9 топки. Бягаше 100 м за 10.14...

— На една стотна от националния рекорд на Петър Петров!

— Той беше най-готиното момче, което тя бе срещала... Но...

— Кого срещна?! Някой „бог“ като нея ли?!

— Тя успя да създаде Мислеща машина... Машината имаше коефициент на интелигентност 400, който непрекъснато растеше... Освен това Тя, заедно с Мислещата ѝ машина, измислиха и създадоха съвършено тяло, с което Машината се превърна в най-нежния и страстен любовник на Вселената...

— Отвратително! Някаква дрънчаща тенекия да замести готиния пич! И той какво направи?

— Той...

* * *

— Земя. Захождам за приземяване.

* * *

— Той се изпари в атмосферата...

— Как така?

— Споменах ли, че приятелят ми беше летец-космонавт?

— Леле... Цял спускаем апарат е опропастил заради едната смърт. Знаеш ли колко струва!?

— Знам, разбира се! А ти не знаеш ли, че след като си мъртъв, повече не ти пука за живите и за глупавите им проблеми?!

— Ти си мъртъв, но душата ти не е... Ще гориш в ада!

— Не спорете де, събрали сме си да говорим за приятни неща! Като казахте душа, познавах едно момче, на което непрекъснато му вадеха душата...

* * *

— Редник Душков!

— Слушам!

— Легни! Стани! Легни! Стани! Лижи пода! Мини под танка! Хвърли се в шахтата! Пълзи в минното поле! Играй на руска рулетка! Скачай надолу с главата от третия етаж без каска, да не ти тежи!

* * *

— И накрая той сам си я извади. Изпразни цял пълнител — за по-сигурно изпълнение на своя дълг към Родината...

— Много хубаво! Не може да не ѝ се признае на казарамата... Държавата ти дава голяма привилегия — зареден автомат под ръка. Ако ти се ходи на Небето, изобщо не трябва да търсиш заобиколни пътища... — Дърпаш един спусък и си Горе!

— Ей, хора, знаете ли, изведнъж ми светна за онзи ми ти член, дето бил паднал!

— Членът за правото на смърт?

— Според мен Членът вероятно е бил изкаран от твърдото книжно тяло, и е заврян в безплътния дух на Закона. Вижте какво пише в 59-тия член: „Защитата на Отечеството е дълг и чест за всеки гражданин.“

— Дух? Какви духове?! С тая акцелерация на умственото развитие на подрастващите, в днешно време и в първа група на детската градина не вярват в съществуването на духове...

— В духа на 59-тия член се има предвид: „всеки гражданин има право на смърт, но само докато изпълнява своя дълг и чест да защитава Отечеството“...

— Ами гражданите от женски пол?!

— Както не се вижда изрично от Закона, но личи от държавната практика — те нямат право. Техният дълг е да създават живот, не да го отнемат!

— Защо да нямам право?!

— Защото си от женски пол! Така пише в Закона. Не аз съм измислил Члена...

— Ами еманципацията?! Жените имат равни права с мъжете!

— Да бе! За да имаш равни права, трябва да имаш и равни задължения.

— Кой го казва? Аз не съм длъжна да служа в армията, но въпреки това имам право на смърт!

— Ние не сме длъжни да раждаме деца, но и да имаме право — пак не можем...

— И не искаме!

— Не знам за раждането, но мисля че тя има право за правото на смърт. Трябва да ѝ се признае...

— Права съм ами! — заяви тържествено тя — Забравихте ли, че ние всички сме се възползвали от него!? — и гордо посегна да отметне буйните си коси, защото бе забравила, че изстрелът, чрез който се пресели тук, бе отнесъл главата ѝ... ли тук, бе отнесъл главата ѝ...

23.3.2004

Актуална версия на този разказ, както и други произведения от Тодор Арнаудов, можете да намерите на неговата [лична страница](#).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.